

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Nowak

Protokolant: prot. sąd. Anna Parowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu: Marty Mruk-Walczyk po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 lutego 2020 r.

zażalenia pokrzywdzonego Michała Siemaszko na postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu z dnia 04 grudnia 2019 r. sygn. akt PO I Ds. 71.2019 o odmowie wszczęcia śledztwa

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 465 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 04 grudnia 2019 r. sygn. akt PO I Ds. 71.2019 Prokurator Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie:

„1. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 12 października 2017 r. do 7 marca 2019 r. w Krakowie woj. podkarpackiego przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prokuratora Okręgowego w Krakowie, poprzez nierozpoznanie błędów i zaniechań do jakich doszło w toku postępowania prowadzonego w podległej mu Prokuraturze Rejonowej Kraków-Krowodrze w Krakowie z zawiadomienia Michała Siemaszki z dnia 28 lutego 2014 r. o sygn. 2 Ds 385/14 oraz z dnia 9 stycznia 2018 r., braku nadania prawidłowego biegu pismom z dnia 11 grudnia 2018 r. oraz z dnia 6 lutego 2019 r., nierozpoznanie wniosków o wyłączenie prokuratorów a przekazywanie zawiadomień Michała Siemaszki do jednostek

organizacyjnych prokuratury, które dopuściły się wcześniej uchybień, a przez to uniemożliwienie przeprowadzenia rzetelnego postępowania oraz dochodzenia odszkodowania za przestępstwa popełnione na szkodę zawiadamiającego, a przez to działanie na szkodę interesu publicznego, tj. dobra wymiaru sprawiedliwości i interesu prywatnego Michała Siemaszki, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego,

2. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w okresie od 23 lipca 2018 r. do 23 września 2019 r. w Krakowie woj. podkarpackiego przez funkcjonariusza publicznego w osobie Prokuratora Regionalnego w Krakowie, poprzez nie udzielenie wbrew przepisom ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich wyczerpującej odpowiedzi na zapytanie Biura Rzecznika Praw Obywatelskich Zespołu Prawa Karnego, a także nierozpoznanie błędów i zaniechań w toku postępowania prowadzonego z zawiadomienia Michała Siemaszki z dnia 28 lutego 2014 r. sygn. 2 Ds 385/14 oraz z dnia 9 stycznia 2018 r., 11 grudnia 2018 r. i 6 lutego 2019 r., a przez to działanie na szkodę interesu publicznego, tj. dobra wymiaru sprawiedliwości i interesu prywatnego Michała Siemaszki, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 – wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego”.

Na powyższe postanowienie, w ustawowym terminie, zażalenie złożył pokrzywdzony Michał Siemaszko, który to, zaskarżając je w całości, zarzucił kwestionowanemu postanowieniu:

„1) Rażąco i mającą istotny wpływ na treść postanowienia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- a) Zaniechanie oparcia postanowienia na całokształcie okoliczności,
- b) Przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów przez wybiórczą ich ocenę, w tym pominięcie dowodów i okoliczności wskazujących na popełnienie zarzucanych czynów i motywacje działania,
- c) Zaniechanie sprawdzenia faktów zawartych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa,
- d) Odstąpienie od przesłuchania zawiadamiającego Michała Siemaszko w charakterze świadka,
- e) Przeprowadzenie jedynie czynności sprawdzających i przedwczesne oraz bezzasadne uznanie, że zachowanie prokuratorów nie wyczerpuje ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 231 § 1 k.k., co doprowadziło do zaniechania wszczęcia i przeprowadzenia postępowania przygotowawczego, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie

istniało uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa stanowiące podstawę do wszczęcia postępowania przygotowawczego

2) Rażące i mające istotny wpływ na treść postanowienia błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę postanowienia, a to:

a) Błędą ocenę okoliczności oraz ewidentne pominięcie dokumentacji dostarczonej przeze mnie, w tym m.in. dokumentacji medycznej–bezsprzecznie potwierdzającej działanie osób trzecich, wynikiem którego wydarzenia stycznia 2014 spowodowały poważne i trwałe uszkodzenia najbardziej intymnych części mojego ciała, tj. ran kłutych w lewej pachwinie oraz bezpośrednio z nimi powiązanego uszkodzenia ukł. płciowego, moczowego i nerwowego–oraz uwierzytelnionej na potrzeby wykorzystania jako dowód przez specjalistów informatyki śledczej komunikacji z tego okresu, z których to dowodów jednoznacznie wynika, iż do popełnienia przestępstwa doszło, określa krąg osób podejrzanych, oraz zaprzecza absurdalnej tezie wyrażonej w uzasadnieniu odmowy wszczęcia śledztwa wydanej na podstawie artykułu z Wikipedii w 2014 r.–bez powołania lekarza biegłego i przeprowadzeniu obdukcji–jakoby przyczyną trwałych obrażeń ciała była kandydoza ukł. pokarmowego,

b) Posługiwanie się jedynie dokumentami akt sprawy autorstwa oskarżonych organów procesowych, tym samym tworzenie fałszywego obrazu sprawy, co zdecydowanie ułatwia kontynuowanie podtrzymywania mylnych twierdzeń, iż rzeczywista przyczyna poważnego i trwałego uszkodzenia mojego ciała w jakikolwiek sposób mieści się w ramach tożsamości zdarzenia faktycznego (historycznego), które objęte było postępowaniem w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14, dotyczącej zawiadomienia z dnia 28.02.2014 – zdecydowanie, są to zachowania rodzajowo odrębne, które nigdy nie były przedmiotem zainteresowania czy prawnokarnego odniesienia w postępowaniu w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14, jako że jedynie przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. zostało ujęte w postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14.04.2014 jak i w zawiadomieniu z dnia 28.02.2014 – po raz kolejny więc ma miejsce wyrażanie błędnych poglądów prawnych przez organy procesowe poprzez rażące wykroczenie poza granice wyznaczone przez tożsamość czynu i zdarzenia historycznego w związku z niespełnieniem kryteriów niezbędnych dla stwierdzenia ich tożsamości, takich jak podmiot czynów, sposób działania sprawcy, przedmiot ochrony, czas i miejsce popełnionych czynów a przede wszystkim charakter i rozmiar skutku powstałego z poszczególnych zachowań i całokształtu zachowania,

c) Ewidentne nie rozpoznanie rażących naruszeń obowiązków procesowych i

przepisów, których organy procesowe dopuściły się w postępowaniu w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14, dotyczącej zawiadomienia z dnia 28.02.2014, w tym m.in.:

- Bezpodstawnego wskazania w uzasadnieniu odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 z dnia 14.04.2014 kandydozy ukł. pokarmowego za przyczynę powstania trwałych obrażeń ciała (wbrew art. 2 § 1 i 2 k.p.k.) pomimo braku jakiegokolwiek związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy kandydozą ukł. pokarmowego a rzeczywistymi, trwałymi obrażeniami ciała,
- Pomylenia roli organów procesowych z rolą lekarzy medycyny w związku z brakiem jakichkolwiek uprawnień organów procesowych do stawiania diagnoz stanu zdrowia w oparciu o szczątkową dokumentację medyczną dostarczoną przez zgłaszającego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, nie będącą prywatną obdukcją, i równocześnie zaniechanie powołania lekarza medycyny sądowej (wbrew art. 193 § 1 k.p.k.) w celu przeprowadzenia właściwej obdukcji i wydania opinii, którą rzeczywiście można posłużyć się w uzasadnieniu postanowienia, zamiast artykułu z Wikipedii dotyczącego kandydozy ukł. pokarmowego, który to artykuł zalega w aktach sprawy sygn. akt. 2 Ds 385/14, nie został w te akta włączony przeze mnie, a na który to artykuł organy procesowe ewidentnie powołały się w swoim uzasadnieniu, biorąc pod uwagę zbieżność treści tego artykułu z treścią postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa (wbrew art. 2 § 1 pkt 3 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k.),
- Błédnego uznania za prywatną obdukcję dostarczonych przeze mnie wraz z zawiadomieniem z dnia 28.02.2014 wyników badań USG ukł. moczowego, wykonanych dnia 29.01.2014, w następstwie przestępstw których dopuszczono się wobec mojej osoby—jasno stwierdzających poważne zaleganie moczu oraz konieczność wykonania dodatkowych badań i konsultacji z urologiem—oraz dokumentacji dotyczącej leczenia kandydozy ukł. pokarmowego w 2013 roku, które w żaden sposób nie zastępują opinii biegłego sądowego (art. 193 § 1 k.p.k.), na podstawie której rzeczywiście można oprzeć uzasadnienia decyzji w postępowaniu karnym, w związku z czym bezpodstawne wskazanie w uzasadnieniu odmowy wszczęcia śledztwa w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 z dnia 14.04.2014 kandydozy ukł. pokarmowego za przyczynę powstania trwałych obrażeń ciała (wbrew art. 2 § 1 i 2 k.p.k.),
- Niepoprawnego sklasyfikowania czynów będących rzeczywistą przyczyną trwałego uszkodzenia ciała, tj. art. 156 §1 i art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 192 §1

k.k., w związku z zaniechaniem wykonania jakichkolwiek czynności sprawdzających oraz powołania lekarza medycyny sądowej,

- Zaniechania przyjęcia wniosku o ściganie w sprawie przestępstwa z art. 192 §1 k.k. w związku z błędnym sklasyfikowaniem czynów będących rzeczywistą przyczyną trwałego uszkodzenia ciała,
- Nieprawidłowego doręczenia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa przez skrytkę adresową osobie do tego nieupoważnionej (wbrew art. 132 k.p.k.) – postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z 14.04.2014 r. w sprawie sygn. akt. 2 DS 385/14 (Prokuratura Rejonowa Kraków-Krowodrza), będące pismem procesowym w postępowaniu karnym, nigdy nie zostało mi prawidłowo doręczone; wg. pełnomocnictwa, którego udzieliłem, pracownicy firmy Polskie Centrum Usług Sp. z o.o. nigdy nie zostali upoważnieni do odbioru przesyłek od organów procesowych a jedynie organów administracji publicznej–w tym organów podatkowych i skarbowych oraz sądów–a prokuratura nie jest organem administracji publicznej, lecz organem ochrony prawnej, co wynika z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 z późn. zm.; por. postanowienie WSA w Warszawie z 9.03.2015 r., IV SAB/Wa 24/15); ponadto, organy procesowe następnie odmówiły mi poprawnego doręczenia tej decyzji, tym samym zażalenia od tej decyzji nigdy nie mogłem wnieść,

d) Ewidentne nie rozpoznanie rażących naruszeń obowiązków procesowych i przepisów, których organy procesowe w dalszym ciągu dopuszczają się – tj. zamiast wyjaśnić jakie przestępstwo wobec mojej osoby zostało w rzeczywistości popełnione, uzupełniając informacje wynikające z dokumentacji medycznej zebranej z badań, które przeprowadziłem, w tym zaawansowanej diagnostyki obrazowej (Tomografia Komputerowa, Rezonans Magnetyczny ukł. nerwowego, Optyczna Koherentna Tomografia, USG ukł. nerwowego i inne) oraz orzeczeń lekarzy specjalistów neurologii, urologii, radiologii, medycyny nuklearnej i chirurgii plastycznej, a które to badania w 100% pokrywają się z rzeczywistym stanem mojego zdrowia – a to:

- Zaniechanie przez prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Marka Woźniaka wykonania czynności wymaganych przez art. 17 («Obowiązek współdziałającej z Rzecznikiem organizacji, organu») ustawy o Rzeczniku Praw Obywatelskich, tj. nie udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na zapytanie Zespołu Prawa Karnego RPO z dnia 19 lipca 2018 r., tym samym przyczynianie się do

podtrzymywania fałszywego obrazu sprawy przestępstw popełnionych wobec mojej osoby oraz, i przede wszystkim, narażanie mnie na dalsze szkody materialne i niematerialne,

- Zaniechanie przez prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Marka Woźniaka oraz prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Rafała Babińskiego właściwego rozpoznania rażących błędów i zaniechań – w tym, m.in.

- szeregu rażących błędów i zaniechań przy postępowaniach dot. trwałego i poważnego uszkodzenia mojego ciała, tj. w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 dotyczącej zawiadomienia z dnia 28.02.2014 oraz sprawach z zawiadomienia z dnia 9.01.2018, 11.12.2018 i 6.02.2019,
- błędnego klasyfikowania składanych przeze mnie zawiadomień, pomimo tego, iż czyny jak i zdarzenia historyczne wskazywane w zawiadomieniach stanowią osobne zachowania, rodzajowo i temporalnie odrębne – nastąpiły wiele tygodni, miesięcy i lat po wydarzeniach stycznia 2014, których postępowanie w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 dotyczyło, nie mogły być więc przedmiotem zainteresowania i prawnokarnego odniesienia w postępowaniu z zawiadomienia złożonego dnia 28.02.2014,
- ignorowania wniosków o wyłączenie dołączanych do składanych przeze mnie zawiadomień i przekazywania zawiadomień tym samym jednostkom, które dopuszczały się i nadal dopuszczają się przestępstw z art. 231 § 1 k.k., i wobec których równolegle prowadzone są postępowania o przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.,
- ignorowania istotnych wątków i dowodów w 100% dokumentujących każde z przedstawianych przeze mnie twierdzeń, przy jednoczesnym posługiwaniu się jedynie dokumentami autorstwa oskarżonych organów procesowych, tym samym tworzenie i podtrzymywanie fałszywego obrazu spraw,
- zaniechania nadania właściwego biegu sprawom ze składanych przeze mnie zawiadomień, dotyczących zupełnie innych czynów popełnionych przez zupełnie inne osoby,
 - popełnianych przez Prokuraturę Okręgową w Krakowie jak i Prokuratury Rejonowe w Krakowie w sprawach zgłaszanych przeze mnie przestępstw przeciwko mojemu życiu i zdrowiu, przestępstw przeciwko mojemu

mieniu, jak i przestępstw z art. 231 § 1 k.k., tym samym przyczynianie się do podtrzymywania fałszywego obrazu sprawy przestępstw popełnionych wobec mojej osoby oraz, i przede wszystkim, narażanie mnie na dalsze szkody materialne i niematerialne,

- Błędne klasyfikowania przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Rafała Babińskiego składanych przeze mnie zawiadomień, pomimo tego, iż czyny jak i zdarzenia historyczne wskazywane w zawiadomieniach stanowią osobne zachowania, rodzajowo i temporalnie odrębne – nastąpiły wiele tygodni, miesięcy i lat po wydarzeniach stycznia 2014, których postępowanie w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 dotyczyło, nie mogły być więc przedmiotem zainteresowania i prawnokarnego odniesienia w postępowaniu z zawiadomienia złożonego dnia 28.02.2014,
- Zignorowania przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Rafała Babińskiego wniosków o wyłączenie dołączanych do składanych przeze mnie zawiadomień i przekazania zawiadomień tym samym jednostkom, które dopuszczały się i nadal dopuszczają się wykroczeń z art. 231 § 1 k.k., i wobec których równolegle prowadzone są postępowania o przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.,
- Zaniechania przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Rafała Babińskiego nadania właściwego biegu sprawom, które dotyczą zupełnie innych czynów popełnionych przez zupełnie inne osoby,
- Rażącego naruszenia kodeksu postępowania karnego i konstytucji RP przez prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Marka Woźniaka oraz prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Rafała Babińskiego poprzez zamykanie mi drogi do przeprowadzenia rzetelnego dochodzenia i wyegzekwowania odszkodowania za przestępstwa popełnione wobec mojej osoby, jako bezpośredniego skutku tych zaniechań.

e) Ewidentne nie rozpoznanie, iż kryminalne zaniechania organów procesowych zdecydowanie stworzyły dla mnie nie tylko realne niebezpieczeństwo powstania szkody, ale w rzeczywistości wyrządziły ogromne szkody, materialne i niematerialne, sięgające setek tysięcy PLN – jest wysoce mało prawdopodobne aby funkcjonariusze organów procesowych nie mieli świadomości, że swoim zachowaniem przekraczają przysługujące im uprawnienia bądź nie dopełniają ciążących na nich obowiązków, działając w ten sposób na moją szkodę, a racjonalizowanie licznych błędnych decyzji i poglądów

organów procesowych, które kumulacyjnie zdecydowanie noszą znamiona przestępstwa z art. 231 k.k., jest niezmiernie trudno ocenić inaczej jak świadome działanie mające na celu uniemożliwienie mi przeprowadzenie rzetelnego śledztwa, zamykając tym samym drogę procesową i uzyskanie odszkodowania za ogromne szkody jakie poniosłem”.

W oparciu zaś o tak sformułowane zarzuty wniósł skarżący o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zażalenie pokrzywdzonego Michała Siemaszko, jako bezzasadne, na uwzględnienie nie zasługiwało, w konsekwencji czego nie mogło doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci uchylenia zaskarżonego nim postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa, które to tym samym należało utrzymać w mocy.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 303 k.p.k., postępowanie przygotowawcze wszczyna się jedynie wówczas, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy w istocie brak jest racji przemawiających za uznaniem, by przesłanka ta została spełniona, co też słusznie doprowadziło oskarżyciela do podjęcia takiej, a nie innej końcowej decyzji merytorycznej. Tę zaś decyzję prokurator jasno i obszernie uzasadnił, prezentując w niej wywody odnoszące się do tego, z jakich powodów taką właśnie decyzję podjął, stąd zbędnym jest w tym miejscu wywody te powtarzać. Dość będzie więc poprzestać na konstatacji, że okoliczności niniejszej sprawy, rysujące się na tle przeprowadzonych w niej – w zakresie, zdaniem Sądu, tyleż niezbędnym, co wystarczającym – czynności sprawdzających, nie dostarczają podstaw do przyjęcia, by doszło w niej do wypełnienia znamion przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 231 § 1 k.k., pod kątem zaistnienia którego prokurator dokonał analizy realiów niniejszej sprawy.

Dodać przy tym wypada – a to w kontekście jednego z zarzutów skarżącego, że odstąpiono od jego przesłuchania w charakterze świadka – że w ramach czynności sprawdzających nie ma bezwzględnego obowiązku przesłuchania osoby zawiadamiającej. Czynności sprawdzające, mogące polegać m.in. na przesłuchaniu w charakterze świadka osoby zawiadamiającej, przeprowadza się jedynie fakultatywnie, tzn. gdy zachodzi potrzeba, można zażądać uzupełnienia w wyznaczonym terminie danych zawartych w zawiadomieniu o przestępstwie lub dokonać sprawdzenia faktów w tym zakresie. Innymi

słowy, z żadnego przepisu procedury karnej nie wynika obowiązek zrealizowania w toku postępowania sprawdzającego czynności przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej. Pomimo zaś, iż nie doszło do wysłuchania w przedmiotowej sprawie zawiadamiającego, jak to wyżej powiedziano, w realiach tej sprawy, na kanwie treści zawiadomienia Michała Siemaszko i innych zgromadzonych w sprawie materiałów, obejmujących w szczególności uwierzytelnione kopie dokumentów z akt innych postępowań, brak jest sensownych podstaw do przyjęcia uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.

Zażalenie skarżącego, stanowiące w istocie dowolną polemikę ze stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym postanowieniu, jawi się zatem przede wszystkim jako wyraz niezadowolenia skarżącego z zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia, które nie jest dla niego satysfakcjonujące, niemniej samo subiektywne poczucie krzywdy towarzyszące skarżącemu nie może stanowić podstawy do wszczęcia postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie. Tym bardziej, że zażalenie to, pomimo podniesienia licznych zarzutów, w istocie nie wnosi żadnych nowych faktów czy okoliczności, które mogłyby stanowić asumpt do podważenia decyzji oskarżyciela. W toku przeprowadzonej w sprawie kontroli instancyjnej Sąd nie dopatrył się w procedowaniu prokuratora w niniejszej sprawie ani błędów w ustaleniach faktycznych, ani obrazy jakichś przepisów postępowania, w tym w szczególności przepisu art. 7 k.p.k., statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów.

Uznając zatem zaskarżone postanowienie prokuratora za trafne i nie znajdując podstaw przemawiających za jego uchyleniem, orzekł Sąd jak sentencji niniejszego postanowienia po myśli powołanych tam przepisów prawa.

**Postanowienie jest prawomocne
i nie podlega zaskarżeniu.**

**Na oryginale właściwe podpisy
Zgodność z oryginałem stwierdza**

Anna Parowska
Protokolant

Data pisma: 21/02/2020

SK Kuchnia Słodkości

11 Wydz. Karmy
ul. Pół Kuchnia
31-547 Kraków

Sym. akt: II Kp 66/20/S

€43235 AN

Pan

Michał Siemaszko
ul. Królewska 51
30-081 KRAKÓW

24 20058

27-02-2020

AWIZO
adresata nie zastano

